

CHƯƠNG V

Một tuần rồi mà Thế Phi vẫn bật tằm, tôi tìm anh đến khôn khổ. Tôi nhờ Vân Hà đến nhà đưa thư, nhưng anh vẫn không đến, cũng không thèm trả lời. Tôi đến tìm anh Duy và Dũng nhờ gặp Thế Phi, chỉ đón nhận một thái độ lạnh nhạt, lơ là. Có lẽ họ không còn xem tôi là bạn nữa, có lẽ họ cũng lên án tôi, khinh miệt tôi như một người tội tệ nhất. Họ nhìn tôi bằng ánh mắt ái ngại pha lẫn thương hại. Tôi có cảm tưởng mọi con đường đến với Thế Phi đã bị cắt đứt mất rồi.

Chiều nay tôi lại nhờ Vân Hà đến nhà Thế Phi đưa thư, nhưng nó về với vẻ mặt không vui, tôi cười buồn:

- Anh ấy không nhận thư phải không?

Vân Hà lắc đầu:

- Không nhận, không trả lại thư nữa. Anh nói là...

- Nói sao?

- Thôi, ta cứ kể hết với mi vậy, rồi tùy mi cư xử. Lúc nãy ta đến đưa thư, anh ấy không thèm cầm và nói ta nhẫn lại với mi là bỏ trò năn nỉ ấy đi, đừng làm phiền anh ấy nữa. Thế rồi... thật là tức muốn chết được, ta chưa kịp nói gì hết thì anh ta bỏ vào nhà không thèm chào ta một tiếng, người đâu mà bất lịch sự chưa từng thấy.

Tôi ngòai lặng người, lòng thấy đau nhói. Tôi chớp mắt, cố ngăn cho mình đừng khóc:

- Thôi được rồi, ta sẽ không làm phiền họ nữa.

- Ta nghĩ, hay là mi đến nhà anh Phi xem, có thể gặp mi rồi anh ấy sẽ bớt giận hơn và chịu nghe mi nói. – Vân Hà đề nghị.

Tôi quay lại nhìn nó:

- Ta đã làm chuyện đó rồi.

- Mi đến nhà rồi à, sao mi không nói với ta, thái độ anh ra sao?

Tôi ảm ức:

- Thái độ anh ấy há? Còn tệ hơn là đối với mi nữa. Hôm ấy ta đến anh ấy bảo bé Mi ra chơi với ta, rồi bỏ đi đâu mất dạng không thèm nói với ta một tiếng. Ta quê muốn khóc được.

Vân Hà thờ người suy nghĩ:

- Làm sao bây giờ Trân?

- Ta biết làm gì nữa bây giờ Hà. Càng đi tìm càng quê. Ta biết tính anh mà. Thôi vậy, để tự anh ấy suy nghĩ.

Vân Hà cũng không nói gì nữa. Tôi uể oải nằm xuống giường, buồn đến rã rời.

Bây giờ chỉ còn biết chờ đợi mà thôi. Đã mấy lần hai đứa cãi nhau, rồi cuối cùng chịu hết nổi, Thế Phi lại tìm đến tôi bằng tình cảm cuồng nhiệt hơn. Tôi tin rồi anh sẽ trở lại tìm tôi và sau đó chúng tôi sẽ gắn bó với nhau hơn. Anh sẽ hài lòng vì thấy tôi không còn đến dạy ở nhà Huy Nam nữa. Cãi cọ vì Huy Nam hoài tôi thấy thật vô lý.

Nhưng tôi chờ mòn mỏi suốt tuần vẫn không thấy Thế Phi xuất hiện. Và khi gặp anh thì tôi chỉ càng nhận lấy sự đau đớn mà thôi.

Tua nay tan học, tôi đi song song bên Vân Hà. Thoáng thấy Thế Phi đứng trước cổng trường, tim tôi đập nhanh vì mừng rỡ. Vân Hà bám tay tôi:

- Anh Phi, anh Phi kia Trần, mi thấy không?

- Thấy.

Nó hấp tấp:

- Vậy là anh ấy đến đón mày rồi đó Trần. Vậy là hòa rồi nhé, hết khóc lóc rồi nhé.

Tôi không trả lời, chỉ cười sung sướng. Nó kéo tôi đi nhanh đến Thế Phi. Hôm nay anh ăn mặc thật lịch sự, bên cạnh chiếc xe hào nhoáng, nhìn anh nổi bật giữa mọi người. Tôi nghĩ rằng anh sẽ rủ tôi ra biển.

Tôi nhìn Thế Phi, cười mím miệng, nhưng nét mặt anh vẫn dửng dưng như không nhìn thấy tôi, chỉ đảo mắt vào sân như đang tìm kiếm. Vân Hà kéo tay tôi đến trước mặt anh:

- Anh Phi, hôm rày anh biến đi đâu mất vậy? Anh thi xong chưa? Làm bài được không? – Nó hỏi vồn vã.

Thế Phi không có vẻ gì là muốn tiếp chuyện, giọng anh nhát gừng:

- Cũng bình thường.

- Bây giờ em trao Nghi Trần cho anh đó nghe, em về trước à.

- Không, Trần cứ về với Hà đi, hôm nay tôi bận.

- Bận gì, sao anh đến đây chi vậy?

Thế Phi cười nửa miệng:

- Xin lỗi, tôi đến đón Lan Anh, chúng tôi có hẹn, Hà thấy Lan Anh ra chưa?

Tôi choáng váng đứng yên, hình như Vân Hà cũng sững sốt, tôi nghe mơ hồ nó nói gì đó với Thế Phi. Và như một phản ứng tự nhiên, tôi quay nhìn vào sân,

Lan Anh đang đứng dưới gốc cây nhìn chúng tôi, cử chỉ có một cái gì đó e ấp, ngại ngùng nhưng rõ ràng là hạnh phúc. Có lẽ nó chờ thái độ của Thế Phi.

Chẳng hiểu mình làm gì, tôi kéo Vân Hà bỏ đi.

Tôi đi bên cạnh Vân Hà. Nhìn đường phố như người đi trong cơn mơ, rồi chiếc xe của Thế Phi vụt chạy qua, tôi thoáng thấy Lan Anh vịn tay lên vai anh. Chẳng đủ can đảm nhìn theo họ, tôi quay mặt đi nơi khác, tim đập cuồn cuộn trong lồng ngực.

Suốt cả buổi chiều tôi nằm vật vờ trên giường, hoảng loạn và ngỡ ngác trước cú sốc dữ dội.

Vân Hà cứ loay hoay bên cạnh tôi, nó cứ đi ra đi vào, hết đứng lại ngồi, buổi tối cũng không đi làm, thỉnh thoảng nói những câu an ủi. Nhưng thấy tôi cứ im lặng, nó cũng lẳng lặng theo.

Chiều xuống, buổi tối đi qua, trời vào khuya lúc nào tôi cũng không biết. Có lẽ chịu hết nổi, Vân Hà lay tôi:

- Mi phải ăn một chút gì đi chứ Trân, rồi còn phải ngủ nữa chứ, mi cứ nằm hoài như vậy sao?

- Ta không muốn ăn.

Vân Hà leo lên giường tôi, ngồi bó gối rầu rĩ:

- Anh Phi làm gì kỳ quá, thật không tài nào ta tưởng tượng nổi.

- ...

- Sao Lan Anh nó ngu quá vậy, làm như nó không biết anh Phi với mi yêu nhau. Mà sao nó chịu quen như vậy chứ. Nó cũng đẹp, cũng là con nhà giàu, cũng có những người đeo đuổi... Mà sao kỳ vậy ta, thật là không hiểu nổi, ít ra nó với mi cùng học chung mà, nó phải là làm như vậy...

Tôi để nó một mình loay hoay độc thoại, nằm im nhìn lên trần nhà. Tội nghiệp Vân Hà, nó làm sao mà hiểu được để mà lý giải kia chứ.

Tôi cười lạt:

- Mi không hiểu anh Phi đâu, một khi anh ấy muốn thì mười Lan Anh cũng chinh phục được. Lan Anh nó không cưỡng lại nổi đây, dù nó biết vậy là kỳ với ta, yêu mà.

- Nhưng anh Phi có yêu Lan Anh không, làm gì chưa đầy một tháng mà đã quen nó sao hay vậy?

- ...

- Anh Phi có yêu Lan Anh không Trân?

- Mi chịu khó đi hỏi anh ấy, ta không biết.

- Chắc anh ấy muốn trả thù mi.

- Có thể.

Tôi nhớ lại những lời đe dọa mà Thế Phi hay nhồi nhét vào đầu tôi khi hai đứa cãi nhau: “Nếu em phản bội anh, anh sẽ không tha thứ”, “sẽ căm thù”, “sẽ trừng phạt”... Có lẽ bây giờ anh đang trừng phạt tôi, và anh đã thành công. Vâng, anh đã thành công hoàn toàn, tôi đang ngã quỵ đau khổ đây, có lẽ anh sẽ sung sướng lắm.

Sáng hôm sau tôi có gương dậy mà đến lớp, dù tôi rất sợ thấy Lan Anh. Cả Lan Anh cũng vậy, nó không giấu được sự ngượng ngùng đối với tôi. Chúng tôi tránh chạm mặt nhau... Nhưng tôi thì đau khổ, còn nó thì sung sướng. Sự e ngại vẫn không giấu được nét hạnh phúc rạng rỡ trên khuôn mặt nó. Và khuôn mặt tươi tắn của nó sao làm lòng tôi đau đớn quá.

Tôi căm ghét Lan Anh vô cùng, nhưng vẫn không trách được nó, bởi vì Lan Anh không có lỗi trong chuyện này. Nó có lỗi gì được khi người yêu của tôi chinh phục kia chứ. Tôi biết phải cư xử với nó sao đây?!

Đối với tôi mỗi ngày đến trường thật là một thử thách nặng nề. Tôi tưởng mình có thể phát điên khi mỗi lần tan trường phải nhìn Thế Phi đưa đón Lan Anh. Tim tôi đau nhói nhìn thấy họ cười tình tứ với nhau, như không cần biết sự có mặt của tôi. Thái độ của Thế Phi nói với tôi rằng anh thật sự yên tâm và có niềm tin đối với tình yêu mới. Anh đã cho tôi vào lãng quên để phủ sạch những đau khổ vương vãi, vì dù sao Lan Anh sẽ không biết phản bội như tôi.

Và Lan Anh, khi đã dần sâu vào tình yêu, nó trở nên hần học, thù ghét tôi như thể chúng tôi chưa từng là bạn bè. Lan Anh chẳng bỏ qua một cơ hội nào để khiêu khích và hạ thấp tôi. Sáng nay giữa giờ chơi, Lan Anh mang lọ nước hoa xịt vào tường, mùi thơm lan khắp phòng học. Bọn nó xuýt xoa:

- Mùi thơm này sang quá há, mà chọn nước hoa hay đó Lan Anh.

Nó cười hãnh diện, cố ý nói lớn:

- Không phải, anh Phi mua cho ta đó, anh đòi mua cho ta đủ thứ, nhìn nè, đôi giày này là do anh Phi chọn đó, đẹp không?

Bọn nó chỉ cười và không trả lời. Mỹ Thu trề môi rồi liếc nhìn tôi, buông một câu châm chọc Lan Anh:

- Ô, đẹp quá há, đẹp như mi vậy đó.

- Thật đấy, anh Phi chiều ta lắm, anh chăm chút ta từng ly từng tý. Coi vậy mà anh hay lắm, galant lắm mà ời. – Nó hồ hởi – Ta nghĩ ông này chắc cung vợ lắm.

Thấy bạn bè không ai nói gì, nó hơi què nên ngồi im trở lại.

Tôi nhìn ra cửa sổ, im lặng mà nghe giông tố nổi dậy trong lòng. Tôi cắn môi, cố giữ cho nét mặt bình thản, nhưng có lẽ trông vẫn thảm não lắm. Vân Hà làm ra vẻ vô tư:

- Đi ăn chè Trân, hôm qua đi chơi mi còn thiếu ta một ly, bộ tính làm lơ hả?

Nó nắm tay tôi, nói nhỏ:

- Cười lên đi mi, cười tươi lên, mi phải “cao cơ” hơn nó chứ, con nít thấy mồ.

Tôi gượng cười:

- Thì đi.

Tôi theo nó ra hành lang, nó hươ tay hùng hổ:

- Con này quá đáng thật, ngày càng quá đáng. Nó cứ khiêu khích chọc tức mi hoài, phải cho nó một bài học mới được. Xí, coi chừng bị làm vật hy sinh mà không biết đó, mà hồng chừng... Trân, mi đừng có nhin nó nữa.

Tôi lắc đầu chán nản:

- Ta không muốn nhắc tới Lan Anh nữa, nó muốn nói gì thì nói, mặc nó.

- Nhưng mi không thấy nó khiêu chiến với mi hoài sao?

Tôi mím môi:

- Lan Anh muốn làm gì tùy nó, ta không quan tâm, ta chỉ thấy giận anh Phi, ta căm thù anh ta. Rồi mi xem ta sẽ cho anh ấy biết thế nào là đau khổ, để anh ấy đừng làm khổ ta nữa.

- Mi trả thù lại anh Phi hả Trân?

- Không hẳn là trả thù, ta chỉ muốn anh ấy hiểu rằng anh ấy không được quyền chà đạp lên đau khổ của ta, ta muốn bẻ gãy tính hiếu thắng kiêu hãnh kia đi. Mi thấy sao?

- Ừ, ta thấy anh Phi khiêu khích mi hoài ta cũng tức, làm gì mà ngày nào cũng đến đón Lan Anh ngay trước mũi mi, bộ hết chỗ hẹn hò rồi hả... Nhưng mi trả thù làm sao, nói ta nghe với.

- Ta không nói được, chỉ biết rằng ta sẽ cho anh Phi cảm giác đau hơn anh ấy gây cho ta nữa, quá sức chịu đựng của ta rồi.

Hôm sau tôi ra bưu điện gọi Huy Nam. Bên kia đầu giây, giọng anh như ngạc nhiên và không giấu được vui mừng khi nhận ra tôi:

- Trân phải không? Bây giờ Trân đang ở đâu vậy?

- Trân ở bưu điện.

- Trân khỏe không, đang buồn hay vui?

- Bình thường anh Nam ạ, chỉ có điều Trân đang thiếu bạn, cũng hơi buồn.

Giọng Huy Nam ngập ngừng:

- Vậy tôi có thể đến thăm Trân được không?

- Dạ được. Trưa nay tan học anh đón Trân ở cổng trường đi, anh về có trễ lắm không?

- Không sao, hôm nay tôi sẽ về sớm để đón Trân.

- Dạ, Trân sẽ chờ. Cúp nghe anh Nam.

Hình như Huy Nam nói gì đó, nhưng tôi đã gác máy. Tôi đứng yên bên điện thoại, một chút ngạc nhiên, hoang mang về điều mình đang làm. Huy Nam sẽ nghĩ gì nhỉ?

Thôi mặc tất cả. Lao đã phóng đi rồi.

Buổi trưa ra cổng đã thấy Huy Nam đứng dưới gốc cây, dáng điệu trầm tĩnh và vững vàng. Tôi liếc mắt nhìn Thế Phi, anh đang ngồi trên yên xe phía bên kia cổng, đối diện với Huy Nam. Khuôn mặt anh lạnh lùng như phốt lờ mọi thứ xung quanh.

Thế là giây phút mà tôi tưởng tượng đã đến. Trong tôi tràn ngập một cảm giác thách thức. Tôi kéo tay Vân Hà đến bên Huy Nam, cười tươi:

- Anh Nam, đây là Vân Hà, bạn Trân.

Tôi quay sang Vân Hà:

- Còn đây là anh Nam, bạn ta đó Hà. Anh ấy là chú của bé Thụy Anh đó.

Cả hai gật đầu chào nhau. Tôi thấy mặt Vân Hà ngỡ ngàng đến buồn cười. Như lờ mờ đoán ra việc làm của tôi, nó không cười cũng không nghiêm, cứ quay đầu nhìn Thế Phi xem anh ta phản ứng ra sao. Nhỏ này thật trẻ con. Tôi kéo tay nó:

- Ta có hẹn với anh Nam, mi về trước đi.

- Ồ... Ồ.. để ta về với nhỏ Thu.

Nó nhìn nhìn Huy Nam:

- Anh Nam đưa Trân về nghe, Hà về trước.

Vẻ mặt nó ngờ ngác ngó sang tôi, rồi lại nhìn về phía Thế Phi, sao hôm nay nó kém thông minh thế nhỉ? Tôi nghĩ thầm rồi khẽ liếc Huy Nam, tôi muốn tìm hiểu ý nghĩ của anh. Nhưng tôi không thấy được gì ngoài vẻ thản nhiên. Huy Nam như không nhận ra thái độ Vân Hà, không thấy cả Thế Phi... Không thấy cái gì khác thường khi đến đón tôi. Thật là bản lĩnh.

Khi chúng tôi đi ngang qua Thế Phi, tôi thoáng thấy vẻ mặt anh rắn đanh, đôi mắt không giấu nổi vẻ tức giận. Tôi cảm thấy tự ái được môn trốn, vuốt ve.

Chúng tôi vào một quán nước gần đó, tôi bỗng nhiên im lặng. Điều mà tôi cần đã làm xong rồi, tôi đâm ra chẳng biết nói gì. Huy Nam như không thấy vẻ lung túng của tôi, anh cứ ngồi bình thản hút thuốc lơ đãng ngắm các bức tranh trên tường.

Những ngón tay tôi cứ vô tình xoắn vào nhau. Thấy cử chỉ đó, Huy Nam chột mím cười:

- Trân có mệt lắm không, để tôi đưa về nhé. Trưa thế này Trân nên về ký túc xá ngủ cho khỏe.

Tôi lén nhìn anh. Chẳng lẽ Huy Nam nhận lời hẹn chỉ để đến trường đón tôi thôi à?

Hai ly nước còn để nguyên trên bàn. Anh gọi tính tiền rồi chờ tôi. Tôi đứng dậy đi ra cửa, bỗng thấy việc làm mình vô duyên không chịu được.

Trưa hôm sau Huy Nam cũng lại đến trường đón tôi, chỉ đơn thuần đưa tôi về ký túc xá và mấy ngày sau cũng vậy. Tôi hiểu anh biết tổng ý định của tôi rồi, nhưng anh như chẳng nhận thấy điều gì cả. Tôi quê với anh quá chừng.

Nhưng rồi tôi cũng quen dần với cảm giác đó.

Trưa nay tôi vùi vĩnh:

- Anh Nam này, mai một anh đừng đi xe này nữa.

- Sao vậy Trân?

- Trân thích anh đi xe đạp hơn, Trân ghét xe chạy nhanh lắm, đi xe đạp dễ nói chuyện hơn.

- Vậy hả?

Huy Nam không nói gì hơn. Tôi chờ anh tìm hiểu ý muốn kỳ quặc của tôi nhưng anh cứ im lặng. Từ lúc tôi gọi điện nhắc anh đến giờ, anh cứ im lặng làm theo những mè nheo của tôi mà không một chút thắc mắc hoặc phản ứng. Từ bệnh viện đến trường tôi không phải là gằn, và từ ký túc xá về nhà anh lại càng xa lơ lác. Thế mà anh không tỏ vẻ quan tâm đến điều đó, chỉ chiều tôi một cách vô điều kiện.

Anh là một gã con trai si tình ngu ngốc như Thế Phi đã nói, hay là một con người từng trải bản lĩnh trong công việc của mình? Điều ấy chắc chỉ Thượng Đế mới hiểu được mà thôi.

Hôm nay Huy Nam đến trường bằng chiếc xe đạp cũ kỹ, xoàng xĩnh, không hiểu anh tìm nó ở đâu ra. Đi bên cạnh Huy Nam, tôi đưa mắt tìm Thế Phi. Cố ý đi ngang qua anh, tôi cười nói vui vẻ, hớn hờ như đi bên cạnh người yêu. Tôi thấy Lan Anh đang nói gì với anh, Thế Phi im lặng nghe, nhưng đôi mắt tối sầm nhìn tôi, anh nghiêng răng như phải đè nén một cơn giận chực bùng dậy. Tôi thấy một chút hả hê trong lòng. Đáng đời anh lắm.

Tôi muốn anh đau một cách thâm trầm sâu sắc chứ không phải chỉ bằng cảm giác bực tức ghen giận. Anh đã từng bảo tôi tham lam kia mà, không bao giờ tôi tha thứ những gì anh đã nói với tôi. “Tôi với Huy Nam ai giàu hơn?” Anh đã xem thường tôi đến vậy, tôi sẽ cho anh hiểu thế nào là Nghi Trân. Tôi muốn để cho anh thấy vẻ xoàng xĩnh của Huy Nam để anh tự so sánh và hiểu rằng anh đã

để mất một tình yêu chân thật. Tôi bằng lòng với sự nghèo nàn của Huy Nam có nghĩa là tôi yêu chính bản thân anh ấy chứ không phải yêu những gì anh ấy có. Hiểu như vậy Thế Phi sẽ đau đớn sâu sắc mà không thể khinh thường tôi, và càng tôn trọng tôi anh sẽ càng bị dày vò hơn nữa.

Tôi không thèm trả đũa Thế Phi theo cách chạy đua về vật chất. Tôi muốn bề gãy bản chất hiếu thắng của anh bằng cách bắt anh phải hối hận về tất cả những gì anh gây ra cho tôi.

Ánh sáng yếu ớt của buổi chiều tà bắt đầu nhạt nhòa rồi chìm dần trong màn đêm. Những chiếc tàu đậu bên bờ sông Sài Gòn rực rỡ ánh đèn, làm mặt nước lấp lánh.

Tôi ngồi bên Huy Nam, lặng lẽ ngắm vẻ rực rỡ của thành phố về đêm với bầu trời lấp lánh ánh sao.

Nãy giờ Huy Nam cũng yên lặng, anh có vẻ trầm ngâm hơn mọi ngày. Hình như Huy Nam định nói một điều gì đó.

Anh chợt quay lại nhìn tôi :

- Trân này, có lẽ đến lúc anh cần có sự trả lời dứt khoát của em, đừng kéo dài tình trạng này nữa. Anh đau khổ mà em cũng không thanh thản, em có thấy như vậy không ?

Tôi chớp mắt :

- Anh muốn nói chuyện gì ?
- Em đừng né tránh, em thừa hiểu điều anh muốn nói rồi.
- Anh đừng bắt em phải nói anh Nam.
- Em không thấy là anh chờ đợi quá rồi sao ?

Tôi cúi xuống mân mê những đồ trang trí trên túi xách. Huy Nam nghiêm giọng :

- Thật tình là bây giờ anh không đủ kiên nhẫn nữa, em phải xác định tình cảm của mình Trân ạ, anh không chấp nhận tình cảm nửa vời của em.

- Em không hề nửa vời đâu anh Nam ạ, anh đừng bắt em chấp nhận cái điều em không thể ...

- Có nghĩa là em vẫn chưa quên Thế Phi ?

Tôi thần thờ :

- Anh ấy đã đi xa rồi, em quên hay không quên cũng có nghĩa lý gì.
- Nhưng điều đó lại rất quan trọng đối với anh.

Tôi cúi mặt không trả Lời.

Giọng Huy Nam vẫn đều đều bên tai :

- Khi em chia tay với Thế Phi, em đã dùng anh để trả thù anh ấy. Em sử dụng anh như một con cờ, xem anh như một vật vô tri, em lấy anh làm phương tiện để thỏa mãn sự tự ái của em, bất kể anh nghĩ gì, và em cũng không cần biết tình cảm của anh ra sao. Lúc đó anh hiểu hết, anh hiểu em muốn gì từ lần đầu tiên đến trường đón em. Em có biết anh bị xúc phạm thế nào không ? Nhưng anh vẫn im lặng, vẫn đè nén tự ái của một thằng con trai, vì anh quá yêu em.

Huy Nam chột ngừng lại rồi nói tiếp, giọng có phần tự tin hơn :

- Và trên hết anh tin rằng anh có thể chinh phục được em, anh tin đến một ngày nào đó em sẽ đến với anh một cách tự nguyện. Vậy mà ...

Anh nhún vai :

- Vậy mà cuối cùng em vẫn là em, khép kín, lạnh lùng và xa cách. Em có còn tình yêu không hay trái tim em băng giá rồi nên không còn rung động trước tình cảm anh ?

Tôi nói khẽ :

- Em không phải là đá anh Nam ạ, chính vì vậy nên em mới khổ.

- Vậy thì em phải quyết định chứ, em phải có trách nhiệm với tình cảm của anh Trân ạ!

- Em ... em không thể quyết định được, bởi vì ...

- Bởi vì sao ?

- Vì trong chuyện này em chỉ là người thụ động, còn quyết định là anh.

Huy Nam nhíu mày :

- Anh không hiểu.

Tôi hít một hơi thật sâu :

- Anh Nam, từ lâu rồi em muốn nói điều này với anh, nhưng em không dám, vì em biết tất cả là lỗi tại em, chính em đã níu kéo anh, cho nên ...

- Cho nên em không nỡ cắt đứt với anh phải không ?

- ...

- Em nói đi, cứ nói thẳng sự thật, anh chịu được mà, có phải em không thể yêu được anh ..., phải không Trân ?

- Em ...

Huy Nam vẫn điềm tĩnh :

- Em trả lời đi.

Tôi rụt rè gật đầu.

Huy Nam thoáng cau mặt như phải đè nén cảm giác đau nhói, nhưng anh trở Lại vẻ bình thản :

- Anh hiểu.

Tôi ái ngại :

- Anh đừng giận em, và thông cảm giùm em, em biết em có lỗi với anh, và cả với chị Thùy Linh nữa. Em biết trước đây em chỉ biết trả thù một cách mù quáng, đó là lỗi lầm mà em không bao giờ tha thứ cho mình. Nhưng ... anh hiểu giùm em, em không thể gây thêm một lỗi lầm khác nữa.

- Em muốn nói lỗi lầm nào ?

- Em nghĩ ... nếu bây giờ em nhận lời với anh để sửa lỗi của mình, rồi sau đó sẽ ra sao ? Mọi quan hệ của hai đứa sẽ trở thành thù hận. Em không thể sống với tình cảm thật của mình, và em biết anh cũng không chấp nhận như vậy, chẳng thà bây giờ ...

Huy Nam tiếp lời tôi :

- Thà bây giờ chia tay phải không ! ... Em cứ nói đi.

Tôi cắn môi :

- Mình hãy xem nhau là bạn được không anh ?

Huy Nam cười nhếch miệng :

- Em có nhớ câu này không ! "Tình bạn có thể Tiến tới tình yêu, nhưng tình yêu không thể trở lại tình bạn". Anh yếu đuối trong tình cảm lắm, nhưng anh cũng không thích tự đánh lừa mình.

Tôi nói khẽ :

- Anh Nam, có lẽ anh quên rằng anh còn có chị Thùy Linh.

- Anh nhớ chứ, không bao giờ anh quên điều đó được, nhưng anh sẽ có cách giải quyết của anh.

- Anh không thể có cách nào khác hơn là cưới chị ấy, và phải quên em đi.

Huy Nam ngả người xuống ghế, ngược nhìn lên trời.

- Anh không thể làm điều đó được, nếu cưới Thùy Linh chẳng khác nào anh đẩy đọa cả hai người, rồi Thùy Linh sẽ hận anh, thà anh cứ nói thật với cô ấy.

Tôi kêu lên :

- Anh Nam, đừng nên như vậy.

Huy Nam như không nghe tôi nói, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình :

- Dù em có chấp nhận tình cảm của anh hay không, anh vẫn phải để Thùy Linh hiểu anh, để cô ấy có thời gian tìm cho mình hạnh phúc khác, anh đã không cưới Thùy Linh được thì phải có trách nhiệm giúp cô ấy quên anh.

Anh ngừng lại một lát, thở dài :

- Đã mấy lần anh định nói thật với Thùy Linh, nhưng bao nhiêu việc cứ ngăn trở anh. Trước đây anh định đợi Thùy Linh ra trường rồi sẽ nói, nhưng khi mọi chuyện ổn định thì mẹ cô ấy bệnh nặng, anh không nỡ bắt cô ấy chịu đựng quá nhiều thứ, thế là anh đành im lặng chờ có cơ hội thuận tiện. Bây giờ thì không thể im lặng được nữa. Vì như vậy là vô trách nhiệm. Nếu sau này Thùy Linh không tìm được hạnh phúc khác thì anh sẽ ân hận suốt đời.

- Đừng làm như vậy anh Nam, em không hiểu được những người như các anh, cái gì đó trong tay thì không hề biết quý trọng, chùng mắt đi rồi thì lại nuối tiếc. Anh không thấy chị Thùy Linh là một người tuyệt vời sao ?

- Anh biết, Thùy Linh là một người tốt, có thể nói là hoàn hảo , nhưng đâu phải lúc nào người ta cũng chọn người tốt để mà yêu ?

Câu hỏi vặn lại của Huy Nam làm tôi lúng túng trong lập luận của mình.

- Anh ...

Không tìm được cách thuyết phục anh, tôi đành lấp lại :

- Em nói thật nha, anh cũng giống như anh Phi, gần như mù quáng, các anh cứ xem thường những gì mình có, để mất rồi thì không thể nào tìm lại được, đừng như vậy anh Nam ạ.

Huy Nam nhìn thẳng vào mắt tôi :

- Dù em có khước từ tình cảm của anh, anh vẫn không thay đổi gì hết, anh không tin trái tim em là một khối băng. Và, cũng như Thế Phi, điều anh muốn anh sẽ kiên trì theo đuổi. Từ chối là quyền của em, còn chinh phục là quyền của anh. Em đã lỡ đón nhận anh vào cuộc sống của em, thì em cũng không có quyền đẩy anh ra một cách nhẹ nhàng như vậy.

- Nhưng anh còn ...

Huy Nam cắt ngang :

- Nói chuyện thế là đủ rồi, anh không muốn và cũng sẽ không nhắc chuyện này nữa. Cứ để nguyên mối quan hệ như thế, anh không muốn kết thúc một cách vô lý như vậy.

Rồi anh nhìn đồng hồ.

- Khuya rồi, để anh đưa em về.

Tôi yên lặng đi bên anh. Từ bờ sông gió vẫn lùa mơn man trên mặt tôi. Tôi lại nhớ đến Thế Phi, anh đã rời bỏ thành phố một cách lặng lẽ, không cả một lời giải thích với Lan Anh. Anh như cách chim bay ra khỏi đời tôi và mất hút giữa dòng đời tấp nập. Rồi cuộc đời có đưa đẩy chúng tôi gặp nhau hay không ?

Đến bây giờ, khi tình yêu đã thật sự bay xa, tôi mới nhận ra rằng cả hai đã làm khổ nhau một cách vô lý, có tiếc nuối thì cũng muộn rồi. Tiếc thay, tôi không đủ sức thuyết phục Huy Nam nhận ra điều đó.

Sáng nay tôi đến lớp một mình, tự hứa với lòng là sẽ học hành cho nghiêm chỉnh, không để những ý nghĩ vẩn vơ chi phối nữa. Mãi chăm chú vào bài vở, tôi quên mất mình chưa ăn sáng, liếc nhìn đồng hồ đã gần mười giờ, đói bụng ghê, đầu lại nhức kinh khủng, tôi vận người làm một động tác cho đỡ mỗi lưng rồi đi thơ thẩn đến bên cửa sổ nhìn xuống đường, những ý nghĩ vẩn vơ lại tìm về. Nhớ lại những ngày mới vào trường ngơ ngác ngác trong môi trường mới, rồi bốn năm vui buồn đầy ắp, những lúc dáo dác đi tìm việc làm ... tôi thấy lòng nao nao, chỉ còn vài tháng nữa thôi sẽ ra trường, tôi sẽ rời xa thành phố để trở về nhà, rồi sẽ đi làm, những kỷ niệm về tình yêu sẽ chìm vào quên lãng ...

Có tiếng chân đi vào lớp, tôi quay lại nhìn thì ra Lan Anh, tôi lại nhìn xuống đường. Lan Anh đến đứng bên cạnh tôi, im lặng thật lâu, rồi nó lên tiếng :

- Học bài hết chưa Trân ?

- Chưa.

Lại im lặng. Đây là lần đầu tiên sau thời gian tránh mặt nhau, Lan Anh lại đến nói chuyện với tôi. Bây giờ không còn bóng dáng Thế Phi xen vào, hai đứa tôi chẳng còn gì để mà căm ghét nhau nữa.

Giọng Lan Anh buồn buồn :

- Còn vài tháng nữa là ra trường rồi, nhanh quá ! Buồn không Trân ?

- Có chứ, như bây giờ chẳng hạn.

- Mai một thi xong là bạn bè đi hết, nhớ lại lúc đi học tự nhiên Lan không muốn ra trường chút nào.

- Trân cũng vậy.

Lan Anh trầm ngâm :

- Nhớ có thời gian mình ghét nhau như kẻ thù, giờ nghĩ lại thấy trẻ con quá, Trân còn ghét Lan Anh không ?

- Không, Trân không nghĩ gì hết.

- Nhưng ... Trân còn yêu anh Phi không ?

- Còn Lan Anh ? - Tôi hỏi lại.

- Còn, và chắc là sẽ lâu quên lắm.

- ...

- Thiệt tình đến bây giờ Lan Anh cũng hiểu được tại sao mình yêu anh Phi đến vậy. Lúc đó Lan Anh biết rõ là anh Phi chỉ dùng mình để trả thù Trân, vậy mà Lan Anh không cưỡng lại được, rồi đâm ghét Trân, cuối cùng thì cũng không giữ được anh ấy.

Lại im lặng. Rồi Lan Anh quay lại qua tôi :

- Trân có biết anh Phi đi đâu không ?

- Không - Tôi trả Lời và nhìn xuống đường - Trân nghĩ Lan Anh biết.

Lan Anh lắc đầu :

- Lan Anh không biết gì hết, anh ấy bỏ đi không hề nhắn Lan Anh một tiếng, cả bạn bè cũng không biết. Có lần Lan Anh đến nhà thì chị anh ấy bảo đi làm, chỉ có vậy. Lan Anh có cảm tưởng như anh Phi muốn trốn chạy một cái gì đó.

- Có thể - Tôi trả Lời hờ hững.

- Lan Anh giận anh Phi lắm - Giọng Lan Anh bỗng trở nên cay đắng - Anh ấy chỉ dùng Lan Anh để trả thù Trân, anh ấy làm vậy mà không cần biết người ta vui hay buồn, đến khi Lan Anh yêu thật thì anh ấy dứt ra bằng cách bỏ đi. Chưa thấy ai độc ác như vậy cả.

Suốt buổi nói chuyện, chỉ toàn Lan Anh với những ý nghĩ của mình, tôi hầu như im lặng suốt, rồi như thấy mình hơi vô duyên, Lan Anh nhìn tôi ra vẻ quan tâm :

- Còn Trân, chừng nào dám cưới với chàng bác sĩ vậy ?

- Trân không có ý định đó.

Đôi mắt Lan Anh tròn lên ngạc nhiên, rồi nó cười nhẹ :

- Lan Anh hiểu rồi, Trân cũng như anh Phi thôi. Nói điều này đừng giận Lan Anh nghe, Trân nên chấm dứt chuyện đó đi, ác lắm, và đừng bao giờ dùng người khác làm vật hy sinh cả, nhất là trong tình cảm, điều đó gần như là tội ác - Lan Anh chột hạ thấp giọng - nói vậy thì hơi quá đáng, nhưng mà đúng là như vậy đó.

Tôi đứng lặng người, không biết trả lời sao để Lan Anh hiểu mà thông cảm cho tôi. Thật ra sau những phút giây hờn ghen là mờ lý trí, nghĩ lại tôi thấy mình tàn nhẫn và đã hối hận biết bao nhiêu. Vân Hà đã ở bên tôi suốt trong những tháng ngày đau khổ đó, tuy không đồng ý việc làm của tôi, là bạn thân - nhỏ cũng có cách dùng từ rất nhẹ nhàng, nhưng không vì vậy mà tôi tha thứ cho mình, trái lại, tôi vẫn âm thầm lo sợ và ráng cho qua, vậy mà bây giờ lại có người khơi lại với những lời lẽ nặng nề như kết tội, đau hơn nữa người đó lại là Lan Anh !

Chột Lan Anh vỗ nhẹ tay tôi :

- Nhưng Lan Anh không giận anh Phi nữa đâu, một phần tại lỗi Lan Anh ngu mà. Biết người ta đem mình làm vật hy sinh mà vẫn cứ nhào vô, lẽ ra Lan Anh phải tỉnh táo một chút.

Lại rơi vào im lặng. Chắc thấy tôi có vẻ thẫn thờ, không tha thiết với câu chuyện lắm nên Lan Anh nói :

- Trưa rồi, Trân ở lại trường tới chiều hay là về ?

- Chiều Trân mới về, còn Lan Anh ?

- Lan Anh về, ở lại trường khó ngủ trưa quá.
- Thôi Lan Anh về nha.

Tôi quay lại mỉm cười. Lan Anh bỏ đi rồi, tôi cứ đứng lặng yên bên cửa, bỗng thấy sợ hãi về tất cả những điều mình làm. Tôi đã làm một điều phạm tội ác thật ư ? Sao hôm nay những lời của Lan Anh làm tôi bị ray rứt nhiều đến vậy.

Tôi trở Lại bàn mở tập ra học, nhưng những dòng chữ cứ lung linh trước mặt, một nỗi xao xuyến bứt rứt kỳ lạ. Làm tôi không yên ổn, không trụ nổi tâm mình, tôi đứng dậy xếp tập lại, tôi muốm về ký túc xá tìm Vân Hà, phải nói hết với nó mới được, điều ray rứt mà để trong lòng chắc làm tôi điên mất.

Tôi vừa tới cửa phòng thì gặp một người đàn bà chuẩn bị bước ra, nghĩ là mẹ của nhỏ nào trong phòng, tôi gật đầu chào và lùi lại nhường đường. Thấy tôi, Vân Hà kêu lên :

- Kia, Nghi Trân về rồi kia, Trân ơi, có bác này tìm mi nè.

Linh cảm một điều gì đó không hay sắp đến với mình, tôi bước lẹ đến giường cất balô tập rồi nhắc ghế mời bà ngồi.

Người đàn bà nhìn tôi đăm đăm, khuôn mặt phúc hậu của bà ta thật nghiêm trang, pha một vẻ đau đớn, trách cứ ... thật là kỳ lạ. Nhìn vào gương mặt ấy, tôi bỗng thấy như mình đã phạm một lỗi lầm gì nghiêm trọng.

Tôi nhỏ nhẹ nhắc lại :

- Dạ, mời bác ngồi nghỉ, bác tìm con có chuyện gì không ạ ?

Giọng bà khàn khàn :

- Cô là cô giáo dạy đàn cho bé Thụy Anh phải không ?

- Dạ Phải.

- Cô biết Thùy Linh chứ ?

- Dạ con biết.

- Nó là con tôi đó.

- Dạ.

- ...

- Có chuyện gì không bác ?

- Thùy Linh đang ở bệnh viện, tôi nghĩ chắc cô cũng đoán được tại sao rồi.

Một luồng ớn lạnh chạy khắp người làm tôi rúng động, tôi nghĩ ngay đến Huy Nam, anh đã nói điều gì với chị Linh rồi. Trời ơi ! Thế là hôm nay tôi phải đối diện với tội lỗi của mình ...Nhưng tại sao Huy Nam lại làm như vậy chứ.

Tôi cứ ngồi lặng, nỗi sợ hãi làm đầu óc tôi tê liệt, tôi nghe tiếng Vân Hà thảng thốt :

- Trời ơi ! Chị Linh có sao không bác ?
- Nó đang được cấp cứu.
- Trời ơi.

Giọng người đàn bà đều đều như một lời kết tội, làm thần kinh tôi căng thẳng tột cùng :

- Đêm qua nó mới chịu kể với tôi, và đến lúc đó tôi mới biết con tôi đã âm thầm khổ tâm như vậy, linh tính của người mẹ giúp tôi biết được tâm trạng của nó và phát hiện nó bị tai biến kịp, nếu không thì bây giờ nó đã không còn gì nữa.

Bà nhìn tôi nghiêm khắc.

- Lẽ ra tôi không nói đến cô làm gì, nhưng tôi là mẹ nó, tôi phải bảo vệ con tôi, tôi biết là cô cũng có nơi có chỗ rồi, vậy tại sao cô còn cố ý lôi kéo chồng sắp cưới của con tôi, cô không nghĩ làm như vậy là phá hoại hạnh phúc của Thùy Linh sao ? Tại sao cô làm điều thiếu đạo đức vậy.

Thiếu đạo đức, ác độc ! Từ sáng giờ tôi đã nghe cái từ khủng khiếp này nhiều lần rồi, nó làm tôi chết đứng trong lòng. Tôi không ngờ sự giận hờn đưa tôi đến kết quả này, làm sao mà thu dọn lại lỗi lầm mình bày ra bây giờ.

Tôi ngược lên :

- Thế bây giờ chị Thùy Linh có sao không bác ?
- Nếu nó có gì thì tôi không đủ bình tĩnh thế này đâu. Hôm nay tôi đến đây để khuyên cô nên suy nghĩ lại điều mình đã làm, tuổi trẻ thường làm những việc nông nổi nhưng cô là người có học, biết suy nghĩ, vậy thì nên dừng lại mối quan hệ lỗi lầm đó đi.

Bà ấy ngồi yên một chút rồi đứng dậy :

- Tôi nói ít thôi, nhưng cô hãy nghĩ nhiều, đừng làm gì quá đáng nữa, bao nhiêu đây cũng đủ tai hại lắm rồi.

Bà ấy đi ra cửa, Vân Hà tiến thay tôi, tôi cứ ngồi yên một chỗ, đầu óc rối bời, không nắm bắt được ý nghĩ nào cho đến nơi đến chốn, tôi chỉ biết kêu thảm, trời ơi, biết phải làm sao bây giờ !

Vân Hà quay vô và ngồi thừ xuống bên tôi lảm bảm :

- Thiệt ta không ngờ chị Linh coi vậy mà xúc nổi dễ sợ, buồn gì mà đến nỗi vậy chứ, còn mẹ mình chi, chỉ có hai mẹ con mà ...

Tôi ngơ ngác nhìn Vân Hà :

- Giờ sao Hà ? Theo mi ta phải làm sao ? Bây giờ ta muốn đến bệnh viện thăm chị Linh có sao không Hà ? Dù muốn dù không thì ta cũng có lỗi với chị ấy, chỉ sợ là ...

- Sợ gì ? - Vân Hà nôn nóng cắt ngang.

- Ta không biết, nhưng ta sợ đến đó sẽ bị mọi người mắng nhiếc, sỉ vả ... ta sợ lắm.

- Ta nghĩ không ai làm vậy đâu, nhưng mi nên chờ chị Linh về nhà rồi hãy đến thăm, bây giờ chị ấy chưa bình thường đâu.

Tôi lẩm bẩm :

- Chắc nên làm như vậy. Hà này, Lan Anh nó cũng nói là ta ác độc, mi có thấy như vậy không ?

Nó nhìn tôi gật đầu một cách thành thật :

- Có.

- Vậy tại sao lúc trước mi không cản ta ?

- Tại vì ... Ờ ... lúc trước ta cũng thấy tức giận mi, ta cũng muốn cho anh Phi một bài học - Rồi nó thờ dài - Sao hồi đó mình ngu quá hả Trân, không chịu nhìn xa nên bây giờ ...thật tình, làm khổ một người là có tội lắm đó Trân.

- Ta biết, ăn cắp một món đồ có lẽ còn nhẹ tội gấp mấy lần ăn cắp hạnh phúc của người khác, vì tâm hồn người ta khi đã bị thương rồi thì không dễ gì lành lặn được. Ta cũng không ngờ trong đời mình ta đã làm một lỗi lầm quá lớn như vậy.

Vân Hà không trả lời.

Tôi đứng trước cổng, tần ngần bấm chuông, một cô bé mở cổng thò đầu ra nhìn tôi :

- Chị tìm ai vậy ?

- Có chị Linh ở nhà không em ?

- Dạ có, chị vô nhà đi, chị Linh em ở trên phòng, chị là bạn của chị Linh hả ?

Tôi nói bừa :

- Ừ, chị là bạn.

Cô bé dẫn tôi lên lầu, chỉ một phòng khép hờ cửa:

- Phòng của chị Linh nè - Rồi nó lớn giọng - Chị Linh ơi có bạn chị đến thăm.

Cô bé bước tới đẩy cửa:

- Chị vô chơi.

Tôi bước vào, chị Linh đang ngồi trên bàn, khuôn mặt còn xanh mét, dáng điệu thật yếu ớt. Huy Nam ngồi kế bên đang khuấy nhẹ chén súp để trên bàn, giọng anh ngọt ngào:

- Em ráng ăn một tí đi, từ trưa tới giờ em không chịu ăn gì cả.

Bà mẹ chị Linh cũng đỡ dành:

- Ráng ăn đi con, ăn cho mau lại sức.

Tôi lên tiếng:

- Chị Linh.

Mọi người quay lại, có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi, hình như họ không nghe cô bé lúc nãy kêu, tôi gật đầu chào:

- Dạ, con đến thăm chị Linh.

Bà mẹ nhẹ nhàng:

- Mời cô ngồi chơi.

Rồi bà đi ra ngoài, tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Hôm nay chị khỏe chưa?

Giọng chị Linh yếu ớt:

- Đỡ rồi Trân à!

Tôi đặt hộp sữa trên bàn:

- Em mang đến thăm chị.

- Cám ơn Trân.

- Chị Linh về nhà hồi nào vậy?

- Chị mới về hôm kia.

Chị ấy đẩy ly nước trên bàn về phía tôi:

- Trân uống nước đi.

- Dạ.

Huy Nam thổi xong chén súp, đẩy lại gần chị Linh:

- Nguội rồi nè, em ăn đi.

Anh quay qua tôi, khách sáo:

- Xin lỗi Trân nghe, Thùy Linh phải ăn một chút.

- Dạ có gì đâu, chị Linh cứ ăn tự nhiên đi, em ngồi chơi mà.

Chị Linh đẩy chén súp ra, lắc đầu:

- Em chưa muốn ăn bây giờ, ngán lắm.

Huy Nam kiên nhẫn đỡ dành:

- Nghe lời anh đi em, cố ăn một tí cho anh vui, đừng để anh lo mà.

Chị Linh ngoan ngoãn cầm muỗng lên, nhắm từng miếng nhỏ. Huy Nam nhìn chị ấy với vẻ quan tâm ân cần. Tôi lên tiếng:

- Anh Nam có cho chị uống sữa không?

Anh lắc đầu:

- Thùy Linh không uống, cô ấy kén ăn lắm.

Chị Linh cười dịu dàng:

- Em có ăn đó chứ, anh đừng lo quá như vậy.

Huy Nam vuốt nhẹ tóc chị ấy:

- Em ráng khỏe lại rồi anh sẽ đưa em đi Vũng Tàu chơi, em chịu không?

- Dạ chịu.

Nhìn nụ cười ngây ngất sung sướng của chị Linh, tôi hiểu bây giờ chị ấy rất hạnh phúc trong sự thương yêu của gia đình, của Huy Nam. Bây giờ chị Linh sẽ không còn mất Huy Nam nữa, chị ấy đang có tất cả, và những chuyện vừa qua chỉ như cơn ác mộng mà thôi.

Rồi chị Linh ngả đầu vào Huy Nam, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh:

- Anh có mệt không? Từ sáng tới giờ anh không về nhà, em sợ anh mệt.

Huy Nam vỗ nhẹ lên tóc chị ấy nhẹ nhàng:

- Chỉ cần em vui là anh không mệt gì hết, anh sợ em buồn lắm.

- Có anh ở đây em không buồn đâu.

- Được rồi, anh ở đây chơi với em suốt ngày mà.

Tôi đứng dậy:

- Chị Linh nằm nghỉ, em về nha.

- Hôm nào rảnh Trân đến chơi.

- Dạ.

Tôi chào Huy Nam:

- Trân về nghe anh Nam.

Anh ngược lên, gật nhẹ:

- Trân về.

Tôi đi ra cửa còn nghe tiếng Huy Nam trong phòng vọng ra:

- Bây giờ em ngủ đi, anh sẽ ngồi ở đây với em.

Tôi đứng yên một lát rồi đi xuống cầu thang. Bây giờ chị Linh đang rất hạnh phúc, những lời xin lỗi tôi định nói đã trở thành thừa thãi. Huy Nam sẽ trả lại cho chị ấy tình yêu và tương lai.

Tự nhiên tôi nhớ lại có lần chị ấy nói với tôi “Chùng nào đám cưới chị, Trân nhớ mời người yêu đi với nghe.” Bỗng dưng tôi thấy lòng buồn se sắt.